Ч. 79. Неділя 25 (12) цьвітня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ческих таборів. — Язикове питане в Дальматиї. — Настрій в Угорщинї. — Положене в Туреччинї.

Розстрій в ческім таборі обговорював недавно тому на посольскім вічу бувший мінїстер др. Форшт. Він перечив, небов би ческа політика показала ся безвиглядною. Чехи потерпіли неудачу в послїдних часах через те, що в рішаючій хвилї не находили ся на потрібній моральній і розумовій висоті, а передовсім наслїдком розладу у власнім таборі і безвглядного радикалїзму та дикої демаґоґії. Наконечною цїлию ческої політики є поваленє кабінету бар. Бінерта. Що до поступованя ческих послів в державній радї признає др. Форшт потребу певної резерви. Що до язикового предложеня сумнїває ся, щоби можна его поправити в користь ческих домагань. Не можна також думати, щоби в нинїшних обставинах обі палати державної ради ухвалили се предложенє.

Язикове питанє в Дальматиї було предметом нарад під проводом бар. Бінерта і при участи мінїстра внутрішних справ Гертля, мінїстра просьвіти ґр. Штірґа, намістника Дальматиї Нарделлього, 3 хорватских, 1 сербского і 2 італїяньских послів. Хорвати домагають ся, щоби в усїх державних урядах Дальматиї хорватска мова була урядовою у внутрішнім і зверхнім урядованю. Вимок у зверхнім урядованю мають творити лише подания італїяньскі, але у внутрішнім урядованю повинні навіть італїяньскі подания бути полагоджені по хорватски. Італїянцї знов вказують на те, що на основі закона всї урядові оповістки повинні бути двоязикові, але они вдоволили би ся, колиб закон сей примінювано лише по містах, де є повітові суди і по надморских містах оживлених рухом. Хорвати знов домагають ся, щоби оповістки були писані лише по хорватски з вимком міст, де є понад 50 проц. істалїяньского населеня. Правительство заявило готовість заложити італїяньску народну школу в Сплїтї і 4 кл. реальну школу в Задарі, наколи би Італїянцї відступили від своїх домагань. На те заявили Італїянцї, що се їм належить ся законно. Переговори ведуть ся дальше і доведуть імовірно до порозуміня.

Настрій сторонництва независимцїв не є одушевлений. Дневник независимцїв „Egyetertes" бачить в іменованю Поповича ґубернатором австро-угорского банку недобрий знак для виглядів независимцїв в банковій справі і думає, що Попович цїле своє житє не добивав ся визначних становищ і достоїньств, а не приняв би був становища ґубернатора банку, наколи би не був переконаний, що він не довше буде тревати як до кінця 1910 р. В тій обставинї бачить сей дневник трудність положеня сучасного і думає, що правительство неперечно приняло вже зобовязаня, які має перевести в соймі. Все, чого Угорщина від десятилїтя домагає ся, є від здійсненя так далеко, як перед десяти роками. Сей настрій є доказом такої самої зневіри, яка пробиває ся у вислові Кошута перед одним віденьским дневникарем, котрий его допитував ся о банкові переговори. Кошут відповів: „я не був нїколи оптимістом!"

Намаганя коалїцийних сторонництв в Угорщинї до тїсної злуки також не доводять до успіхів. Велике враженє в широких кругах викликала статя барона Каза в дневнику угорских людовцїв „Alkotmany", котрий що дня оповіщує телєґрами з всїх сторін краю, які висловлюють згоду з сею статею. В сїй статї висказав бар. Каз, що нинї в Угорщинї лише тї бажають тїсної злуки сторонництв, котрі не мають нїяких засад, або розминули ся з своєю цїлию. Сторонництво людовцїв не може

45)

Небезпечна тайна.

З анґлїйского — Чарльса Ріда.

(Дальше).

Лукія сягнула рукою до кишенї і витягнула пачку листів, але все ще не хотїла їх дати, аж спитала Монктона, чи може хтось єї змусити до того, щоби она дала.

— А вже-ж — відповів Монктон — але ви можете їх прецї віддати на кілька хвиль в руки такого мужа як полковник Клїффорд. Я тої гадки — говорив він дальше, — що коли вас не можуть поставити до очий синови сего пана, то листи мусять бути предложені батькови, щоби він переконав ся о їх змістї і почерку. Він тодї буде міг осудити, чи они від его сина, чи нї.

Полковник Клїффорд взяв ті листи і переглянув два з них. В них знайшли ся молодечі звіреня палкої любови, з котрих остаточно можна було здогадувати ся бажаня супружої сполуки, а почерк письма був полковникови так добре знаний як і его власний.

— Сї листи писав мій син до панї Монктон сказав він торжественно, а відтак — то перший раз в житю не міг він вже жалю утаїти в собі— говорив він дальше: Нехай єму Бог простить, а менї поможе видержати! Честь Клїффордів тепер то лиш пусте слово.

Лукія Монктон схопила ся з неуданим зворушенем з крісла. Єї добрий дух відозвав ся в ній знову.

— Простіть менї, простіть менї! — відозвала ся она з плачем, а відтак подививши ся з докором і грізно на свого злого духа, сказала звернувшись до него: Дальше вже не піду. То вже чотирнайцять лїт тому, а я не годна видержати, щоби сему чоловікови завдавати тілько горя. Коли виджу, як єму сльози ллють ся з очий, то менї мало серце не пукне. Я его сина вже не люблю і не буду дальше доходити справи. Ви, пане, завдали собі богато труду та наробили собі чимало видатків в сїй справі і я не сумнїваю ся, що полковник Клїффорд готов вам дати відшкодованє. Отже здаю все дальше на вас і нїяка сила на земли не спонукає мене зробити ще хоч би лиш один крок.

Монктон написав кілька слів на своїм білетї і дав его дамі, кажучи дуже спокійно:

— Виджу, що ви таки не годні бути при того рода розправі, отже успокійте ся та ідіть. Знаю ваші бажаня і погляди в сїй справі в теперішній хвили лїпше як ви самі і буду після того дїлати.

Дама вийшла і пішла до гостинницї „під сїробурою коровою".

— Оттакі то тоті жінки — відозвав ся Монктон. — Скоро не стоїть перед вами, лиш сама роздумує над своїм нещасливим положенем, то она нї панна, нї жінка, нї вдовиця та певно буде невдоволена, коли би я не виробив для неї якогось відшкодованя.

— Як би й не було, а она має право жадати — сказав на то полковник поважно.

— Особливо, коли буде держати язик за зубами — додав Монктон.

— Все одно чи буде мовчати, чи нї — говорив полковник дальше. — Як тут ще мовчати, коли ви самі сказали вже моїй невістцї а розвід з моїм сином став ся вже конечний. Відшкодованє мусить наступити хоч би лиш длятого, щоби злочинця покарати.

— А вжеж, навіть треба в сїм дусї ще дальше сягнути; позвольте менї, пане, хвилинку подумати — сказав Монктон і розважаючи собі, приступив до вікна. Але тут стрітив ся він з поглядом громадки копальників, що стояли недалеко, і перепуджений відступив ся назад. Не побоював ся, щоби они его пізнали, бо в чертах свого лиця затер всї ті познаки, які оголошено; але вже сам вид і то, що нагадав собі той суд, який виконано на его спільнику, нагнали єму величезного страху. Напуджений відступив ся від вікна і уважав тепер на то, щоби до него не підходили.

— Гадаю, що маєте рацию, пане, і що кількома тисячами фунтів можна буде ту женщину відшкодувати. Ви знаєте, що она готова домагати ся якогось відшкодованя і вчепила би ся вашої родини і не давала би їй спокою. Але я яко безсторонний гадаю, що она згодить ся і на малу заплату, щоби задержати тайну і прибере собі знов своє назвиско, яке мала ще панною.

Підчас коли Монктон ставив таке предложенє, відсунув Бартлї занавісу від сусїдної комнати і хотїв якраз увійти зі своїм контрактом в руцї, коли зачув якийсь знакомий голос

згодити ся на таку злуку без затрати своїх засад, а в краю нема сторонництва, з котрим людовці могли би тісно злучити ся. Людовці не хотять бути ані цукром в чорній каві правительства, ані навозом на ниві лїбералізму. Се виразно. Коли независимці запопадливо заходять ся около злуки сторонництв, вірно-конституцийне сторонництво заховує ся тихо. Очивидно думає про те, що его час і так небавком наспів. З великою певностю оповідають, що на чолї нового кабінету (на основі 1867 р.) стане Люкач (бувший мінїстер скарбу).

В клюбі независимців розійшла ся вість, що посол Мерай-Горват, котрий вже підчас покликаня коаліцийного мінїстерства до державної керми виробив був плян розмотаня внутрішно-політичної запутанини, тепер знов занимає ся уложенем такого начерку.

Положенє в Туреччинї доси ще не прояснило ся. Молодотурецкі войска стоять перед мурами столиці і ще не вступили до міста. Вчерашний селямлик минув спокійно. Виступило однако менше войска як звичайно. Войско було без офіцирів і витало султана окликами. В селямлику взяв участь шейк-уль-іслям, великий везир і мінїстер війни.

Здасть ся, що між султаном а молодотурками прийшло до згоди. В часї селямлику подав великий везир до відомости дипльоматів, що президент сенату Саід паша надіслав з Сан Стефано телєґраму, в котрій впевнює султана о вірнопідданьстві і домагає ся лише заведеня ладу. Командант солуньского корпусу Магмуд Шефкет телєґрафував вчера перед полуднем, що дивують его поголоски, немов би македоньска армія прибула в цїли усуненя султана. Прибула она виключно в цїли удержаня ладу і покараня бунтівників. Постановлено видати відозву до народа і декларацию для тїла дипльоматичного. В цїли удержаня ладу мають бути заведені наглі суди. До згоди з султаном мав причинити ся комендант константинопольского корпусу Назім паша, котрий удав ся вчера рано до Сан Стефано. В Сан Стефано зібрало ся 220 послів до парляменту і радять. Послїдне рішаюче засїданє має відбути ся нинї.

Послїдні телєґрами доносять, що як здасть ся македоньскі войска маширують на столицю. Вчера вечером обсадили они місцевість Макрікей, положену між Сан Стефано а мурами столиці. Рівночасно, як здасть ся, розпочав ся похід на Перу і Босфор. Здогадують ся, що всї вчерашні події і заяви були лише штучкою, аби збаламутити противників молодотурків. Здасть ся, що войско македоньске займе столицю нинї в ночи. В місті панує переполох, бо населенє побоює ся різнї.

Новинки.

Львів, дня 24-го цьвітня 1909.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Мінїстер торговлї надав старшому официялови почтовому Йос. Дворакови з Ряшева посаду управителя почтового в Хржанові. — П. Намістник перенїс комісаря повітового Ґедеона Хондзиньского з Печенїжина до Косова.

— **Службу сїльского листоноса** при ц. к. почтовім урядї в Делїєві заводить ся з днем 1 мая 1909 в двох округах: в понедїлки, середи і пятницї для місцевости Ланя, а ві втірки, четверги і суботи для місцевости Тумир.

— **Дрібні вісти.** Др. Ів. Франко перебуває тепер в Києві де ходить пильно до бібліотек і займає ся ся славяньскою фільольоґією. Стан его здоровля не зовсім поправив ся. Руки має все ще так спаралїжовані, що не може рушити пальцями. За тиждень верне до Львова. — Філїя Руского Тов-а педаґоґічного в Бучачи отвирає з 15 мая с. р. курс приготовляючий до I кл. ґімн. Зголошувати ся до проф. ґімн. В. Винара. — Померша недавно тому славна польска артистка Моджеєвска лишила 550.000 К майна. — На будові при улици Снопківскій ч. 19 помер вчера в полудне нагло робітник Михайло Добржинецкий. Тїло відставлено до інститута судової медицини — З подвіря дому при ул. Котлярскій ч. 16 вкрадено котел вартости 40 К — Зарібник з Малехова, Михайло Малина і господар з Мостів великих Іван Батка минаючи ся на дорозї в Знесїню побили ся батогами так, що раненому Батцї мусїла аж поготівля ратункова подати поміч Розумів ся, що тепер будуть ще позивати ся. — Руске Тов-о Педаґоґічне розписує отсим конкурс на запомогу з фондациї Романа Алексїєвича. Першеньство до запомоги мають: а) Зовсїм убогі сироти по учителях шкіл народних, які взірцево ведуть ся і роблять дуже добрі поступи в науках; б) зовсїм убогі вдовицї по учителях шкіл народних, котрі діти свої до шкіл посилають, а аж по них: в) убогі учителї шкіл народних, а передовсїм ті, котрі посилають до шкіл свої дїти. Поданя треба вносити до дня 31 мая 1909 р. на адресу: Руске Товариство Педаґоґічне у Львові ул. Мохнацкого ч. 12.

— **Проба нової льокомотиви.** З Кракова доносять: В четвер о 3 год. 49 м. приїхав тут поїзд, зложений з 12 ваґонів Пульмана і нової льокомотиви збудованої після пляну радника мінїстериядьного Ґоельсдорфа. Відбула ся пробна їзда з Відня до Кракова і з Кракова до Львова а відтак назад до Кракова в цїли випробованя сили і скорости льокомотиви. Проба випала знаменито. При обтяженю виносячім 406 тон, отже два рази більшім як нормальне при звичайних поспішних поїздах, поїзд їхав дуже скоро, а межи Львовом а Городком дійшов до скорости 106 кільометрів на годину, підчас коли звичайні поспішні поїзди їдуть зі скоростию 70 до 80 кільометрів. На краківскім двірцї численно зібрана публика дожидала приходу поїзду і з цїкавостию придивляла ся новій льокомотиві. Вів еї конструктор радник мінїстерияльний Ґоельсдорф.

† **Помер:** Др. Іван Скоморовский, лїкар в Кутах, тамже в четвер дня 22 с. м. рано.

Всячина

для науки і забави.

— **Память слабого на умі або живий, ходячий календар.** В театрах ріжнородностий показують ся иноді артисти, котрі своєю незвичайною памятию або незвичайно скорим численем, що також крім ще иншого способу вимагає незвичайної памяти, чудують публику. Такими з'явищами займає ся иноді й наука. На однім з послїдних засїдань товариства для психіятриї і нервольоґії у Відни, о котрім доносить віденьска лїкарска ґазета, представлено молодця, котрого память розвинула ся зовсїм незвичайно в однім напрямі, а котрий ще тим більше викликав зацїкавленє, що то молодець слабий на умі.

Був то вихованець приюта для слабих на

По части по тім голосї, по части по тонких устах пізнав він свого.

— Монктон! — А той падлюка що тут робить? — відозвав ся він.

— Монктон! — повторив полковник. — Той чоловік не називає ся Монктон лиш Мередіт і єсть сьвященником.

Бартлї споглядав недовірчиво на сьвященика, але Монктон з найбільшим спокоєм дивив ся єму в очи. Тимчасом увійшов якийсь слуга і подав полковникови карточку від Ґресї, на котрій були слїдуючі слова:

„Мій тато був сьвідком при вінчаню. Але молодий то не був наш Вальтер, лиш о скільо він собі пригадує, тамтой другий помічник, Леонард Монктон, котрий обікрав Бартлїя і часть гроший упхав нашому Вальтерови до кишенї, щоби его згубити. Тато виратував тоді Вальтера. Не дайте тому чоловікови втечи“.

Полковникови Кліффордови засьвітили ся очи тріюмфуючо, але він не показав по собі свого зворушеня, а щоби відвернути увагу Монктона, сказав до слуги ніби то в якімсь інтересї: „Добре, треба замовити, я буду о тім памятати“ а слуга, розуміє ся, не знаючи о що розходить ся, вийшов.

— Ну, пане, — відозвав ся полковник знову до сьвященика. — Чи ви дійстно Монктон, чи тут лиш якесь нерозпізнанє особи?

Монктон побачивши, що з ним вже зле, зачав крутити і удаючи побожного сказав: Коли я ішов сюди, то не думав, що буду мусїв терпіти за старі гріхи. Так, пане, заким ласка божа мене опамятала, називав ся я Леонард Монктон і зганьбив се імя, але я покаяв ся і вступив до духовного стану, лишивши за собою всю минувшість і своє імя. Я був помічником у того пана — тут перестав він вже говорити співучим голосом — а рівночасно був там і ваш син Вальтер Кліффорд. Чи може не так, пане Бартлї?

— Не чіпайте ся мене — відповів Бартлї — не скажу нічого, по могло би вам послужити а полковникови Кліффордови бути неприятним.

— Кажіть поправдї так, як було, а не оглядайтесь на наслїдки — відозвав ся на то полковник.

— Коли так — сказав на то Бартлї — то правда, що они оба були занятї в моїй конторі а сей чоловік обікрав мене.

— Одно по другім — відозвав ся Монктон. — Хиба я украв у вас двайцять тисячів фунтів так як ви у Вальтера Кліффорда? — Его голос ставав при тім щораз різкійший. За завіса коло дверий від малої комнати трохи відхилила ся і показало ся двоє очий, що сьвітили ся як грань.

— Чи пригадуєте собі — говорив Монктон дальше — що Вальтер Кліффорд просив нас одного дня о відпустку, бо мало відбути ся его вінчанє?

— Так, то правда — потвердив Бартлї.

— Але мій син надумав ся инакше а відтак ви самі побрали ся з тою дамою — сказав на то полковник спокійно.

Той злодюга не знав вже, що на то сказати і лиш рот роззявив і очи бігали єму неспокійно на всї боки, розглядаючись, куди би можна втечи. Нараз розхилила ся занавіса і виступила Ґресї Кліффорд а Монктон на еї вид станув мов би прикований до землї.

— А тепер послухайте, що я вам скажу! — відозвала ся она. — То той чоловік, що мене мучив, що хотів мене убити. Подивіть ся на его помальоване лице, на его дїдьчі брови і на ті неспокійні очи. То той чоловік, що підкупив тамтого, котрий розсадив копальню вугля.

Сї слова стали ся мов би тою искрою, що впала в бочку з порохом, бо в слїд за ними роздав ся страшенний крик і одної хвили цїла комната подобала на клїтку повну диких зьвірів. Зі всїх боків вбігали копальники з криком і проклонами та з піднесеними в гору кулаками. Монктона звалили зараз на землю, але відтак вхопили і витягнули на двір. Кільканайцять копальників покотило ся з ним клубком сходами на долину, на хвильку випустили его з рук, але відтак знов яких двайцять нових кулаків підняло ся на него і посипали ся важкі удари. На его страшенний крик збігли ся поліцисти і при помочи Кліффорда ледви вирвали его з рук розлюченої товпи. Побитий лежав на земли мов міх повен поломаних костий. На тїлї не мав більше нічого лиш один чобіт і шмати з сорочки. Цїлий вкритий синцями і замащений кровю лежав без памяти здавало ся, що вже неживий і так відвезли его на приказ полковника до гостинницї „під сїробурою коровою“, де, як знаємо, дожидала его Лукія.

(Дальше буде).

умі дітий в Бідермансдорфі, котрого представив лікарям директор того заведеня др. Віцман. Молодцеви тому тепер 21 літ; він єсть сином капітана, котрий вже помер, і був через два роки вихованцем згаданого інститута. Коли зачав ходити до школи, показало ся, що він єсть слабий на умі а то внаслідок корчевих атаків, які діставав часто, коли ще був маленьким. Зразу хотіли єго вивчити гордництва, але то показало ся неможливим, бо він не годен нічого робити, не може копати землі і піднести єї на рискали в гору, ба навіть не дасть ся вивчити збирати каміне і зносити на купу. Всї заходи, щоби єго научити того, не довели до нічого.

Случайно показало ся, що память того слабого на умі хлопчиска розвинена незвичайно для пониманя календаря і то так, що того ще не добачено нїколи доси на якімсь анормальним чоловіці. Почавши від року 1000 аж до року 2000 знає він зараз, не надумуючи ся, сказати, на котрий день в тиждни припадає якийсь день в якім небудь році; він знає, коли в якімсь році припадає Великдень, коли Вознесение або Боже Тіло, як довго тревають мясниці і наконець знає, якого сьвятого припадає на кождий день в якім небудь році — словом, єсть то живий ходячий календар. Майже в кождім календари знаходить ся формулка, як то все можна вирахувати і згаданий молодець знає також ту формулку, але скоро зачне після неї рахувати, то потребує на то бодай мінуту часу і часто помиляє ся.

При представленю давав директор свому вихованцеви такі питаня, котрі сьвідчили найлїпше о незвичайній памяти слабого на умі молодця:

Коли було 3. жовтня 1907? — В четвер.

Якого сьвятого припадало на той день? — Кандида.

День 14. червня 1808? — Второк.

На котрий день припадає исполецть 1997? — На 21. лютого.

Як довго тревають мясниці в 1924 р.? — 58 днів.

Коли буде Великдень 1929 р.? — 31. марта.

А вознесеня 1923? — 10. мая.

Коли відтак хлопця випитували, як він то вираховує, то він не умів того докладно сказати. Говорив, що вираховує після календарских формулок. Показало ся однак, що то не може бути, бо він має календар в голові лиш на 1000 літ, бо може все вирахонувати аж до року 2000, підчас коли формулками можна би вирахувати ще й по 2000 роках. Др. Віцман єсть того погляду, що той чоловічиско вивчив ся на память всї календарі аж до 2000, бо лиш до того року суть календарі, які можна купити, підчас коли др. Зельдер єсть того переконаня, що той слабий на умі знає для кождого року Великдень а відтак чи то рік звичайний чи переступний і з того обчисляє все инше. — Як би й не було а таки то дуже дивна річ, що слабий на умі має для календаря так незвичайно сильну память.

— **Чародійні штуки в службі мира.** Коли Французи свого часу заходили ся здобувати Альжір, а воєнне щастє перехиляло ся то на одну то на другу сторону прийшло було одного разу до застанови борби, а підчас тої французскі ґенерали запросили шейхів арабских племен до своєї головної кватири, щоби з ними уложити услівя заключення мира. Начальники племен прибули, але показали ся дуже недовірчивими і неприступними. Мимо того Французи приняли їх дуже прихильно і угостили, бо хотіли таки направду закінчити війну, котра вже й їм була дуже надоїла та могла би була тягнути ся ще Бог знає доки.

Для забави і розвеселеня своїх недовірчивих гостий запросили були французскі офіцири звістного фаринника і чародія Гудена, котрий показав кілька дуже вдачних штук, а наконець казав собі подати циліндер і ловив з воздуха кулї, котрі одна за другою сипав до циліндра.

Французский фаринник анї не прочував, що сею штукою докаже ще більшої, бо прислужить ся нею до заключення мира. Шейхи аж уст заперли в собі так дивили ся, як фаринник ловив кулї з воздуха і майже без нїякого труду так богато їх наловив. Їм то з дива не сходило, що Французи можуть в так легкий спосіб лагодити для себе потрібну муніцію.

Як же можемо ми вести війну хоч би лиш з найменшим успіхом з таким народом, котрий без нїяких видатків і без страти часу може просто з воздуха наловити тілько куль та витрясти їх з капелюха? — казали старі шейхи один до другого, коли вертали з французскої головної кватири. Їм приходило ся лиш дуже трудно призбирати потрібну муніцію для свого войска, а штука Гудена впевнила їх, що они таки зовсім нїчого не вдіють і длятого коли вернули домів постановили на раді згодити ся на услівя мира, які їм предложили Французи.

— **Попіл римских Цезарів.** Один банкір в Римі мав при стародавній римскій улици Аппія хутір, на котрім господарив єго управитель. Перед кількома лїтами стало ся так, що підчасораня зачепив плуг в якусь урну, а відтак на тім місци викопано ще більше урн, з котрих майже всї були дуже добре удержані. Управитель казав всї непобиті судини поскладати на дворі коло хати, а що якраз мав іти посланець до міста, щоби властителеви хутора занести якусь городнину, то він переказав через него о тім, що викопано на поли. Банкір виїхав зараз на хутір, щоби оглянути урни. Він переконав ся, що они всї задержали ся дуже добре, а з написий на них довідав ся, що в них містили ся тлїнні останки Римлянина Піза Ліцініяна, котрого цїсар Ґальба приймив був за сина та єго найблизшої родини. По цїсарю Ґальбі, котрого скинено з престола, хотів стати цїсарем якийсь Ото і той велїв Пізови відрубати голову. Жінка Ґальби Верабія за великі грощі одержала позволене спалити тїло і похоронити єго попіл з цїлою парадою після римского звичаю.

— То похоронні урни — сказав властитель хутора до свого управителя. — Але они чомусь порожні. Де би то з них попіл подів ся?

— Попіл? Я дав єго моїй жінцї. Она як раз робить пранє і хотїла зробити собі золу з попелу.

— **Щасливе подруже.**

Отже ви щасливі зі своєю жінкою? — Хвилево так, моя жінка виїхала на село.

Телеґрами.

Відень 24 цьвітня. Нинї перед полуднем відбрала ся під проводом міністра скарбу Білїньского, а в присутности міністра справ заграничних конференция в справі санациї фінансів краєвих. З Галичини прибув маршалок краєв. ґр. Баденї.

Відень 24 цьвітня. Лїтальник Леґане (Legagneux) пустив ся нинї лїтати перший раз у висоті 2 метрів і перелетів 1400 метрів, а другий раз у висоті 10 метрів і летів два кільометри далеко.

Берлин 24 цьвітня. До бюра Вольфа доносять з Константинополя: Залога Їлдізу піддала ся армії облоговій.

Петербург 24 цьвітня. Овогди о півночи явив ся в льокали, в котрім відбував ся словяньский з'їзд, помічник комісаря поліциї і зажадав від секретаря з'їзду видання всїх рефератів як також всїх книжок і брошур спроваджених на ужиток з'їзду.

Константинополь 24 цьвітня. Македоньске войско вступило в ночи до міста. Від пів до 6 ої год. чути сильний огонь пушочний. Гадають, що єсть то слабий опір залоги, котра побоюючись кари, зачала стріляти. Майор Енвер-бей вислав для охорони кождого посольства компанію войска. Австро угорскої амбасади стережуть ученики войскової академії. В місті настав переполох.

Петербург 24 цьвітня. На з'їздї славяньскім ухвалено між иншим: Треба конче залишити взаїмні спори слявяньскі а признати культуральні і народні права кождого славяньского народу. Специяльно же заявляє ся з'їзд за ревізиєю в згаданім дусї росийско-польских відносин в Росиї і рівночасно закордонній Руси. З'їзд уважає за конечне перехід Росиї до полїтики славяньскої у себе в краю. До того першим кроком єсть справедливе порішене росийско-польскої справи. Длятого також з'їзд заявляє ся за найскоршим наданєм польскому народови в границях етноґрафічних самоуправи міскої і земскої з забезпеченєм прав росийского населеня.

Господарство, промисл і торговля.

Цїна збіжа у Львові.

дня 23 цьвітня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	13·—	до	13·30
Жито	9·—	до	9·30
Овес	8·50	до	8·80
Ячмінь пашний	7·70	до	8·—
Ячмінь броварний	8·—	до	8·60
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	9·—	до	11·50
Вика	9·—	до	9·50
Бобик	8·—	до	8·50
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	65·—	до	80·—
Конюшина біла	35·—	до	55·—
Конюшина шведска	70·—	до	85·—
Тимотка	28·—	до	34·—

Надіслане.

Тисяч порад для всїх містить в собі часоп. „Добрі Ради“ ще можна получити 10 річн. по 1·50 кор. а всї разом за 10 кор., Ів. Данилевич, Стрілецкий Кут (Буковина).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).